

kort geding

THEATER

De schpountz

Comp. Marius

Tot 3 aug op Theater aan Zee.

Van 9 tot 12 aug op Theater op de Markt, Hasselt.

☆☆☆☆☆

'Mensen doen lachen met toneel of een film is niet lomp.' Zo troost scriptgirl Françoise in *De schpountz* de onnozele hals Irénée na zijn filmdebuut. Alle scènes die hij als acteur heeft gespeeld met zijn diepste emoties, hebben de zaal alleen maar doen gieren. Stel je voor. Dan wil je Jan Declair zijn, blijk je Jacques Vermeire. Humor is iets raars.

Dat mensen doen lachen niet lomp hoeft te zijn, is ook het motto waaronder Comp. Marius al sinds 1999 de teksten van Marcel Pagnol opvoert. De Fransman schreef geen pure komedies, maar zijn naïeve figuren zijn van nature vermakelijk. Met hun grote kleine dromen maken zijn personages zichzelf nog meer wijs dan hun omgeving.

In *De schpountz* (1936) zijn die waanbeelden zelfs het hoofdthema. De titel staat voor elke halve gare die, zoals Irénée, gelooft dat in hem een groot filmacteur schuilt, terwijl elke camera er zich spontaan van afkeert. Met zulke blinde would-be's kan je koddige grappen uithalen. En dat is precies wat hier twee uur lang gebeurt, in een dolle opeenvolging van scènes met valse complimenten, lachwekkende contracten en zelfs een levensgrote gele Napoleonsnoep. Gelukkig lacht wie het laatst lacht, het beste. 'Misschien heeft God de mens wel doen lachen als troost voor het feit dat hij kan nadenken,' zegt Fran-

çoise nog. Een doordenker is dat. De enige, eigenlijk. *De schpountz* is licht, geestig en door en door romantisch in zijn conflict tussen de spaarzame kruidenier en de nietsnuttende artiest die zijn droom najaagt en uiteindelijk overwint. Van nadenken heeft niemand last, op Marius' openlucht-

Pas aan het slot wordt de humor weer de oude getrouwe wip tussen geestigheid en ontroering

tribune in het Oostendse Maria Hendrikapark. Maar mensen doen lachen en mensen doen lachen is twee. Je kan humor opplakken, als een dikke snor en een vette pruik. En je kan humor geven, als een onvoorzien cadeau. Op de première weifelde Marius nog, ook onderling. In het tweede en derde bedrijf, op de filmset in Parijs, vallen de grote gebaren te groot uit, zijn de verkleedpartijen te gewild. Pas aan het slot, wanneer zich tussen Françoise (Maaïke Neuville) en Irénée (Kris Van Trier) een liefdesdraadje spint, worden alle typetjes weer mens. Wordt de humor weer de oude getrouwe wip tussen geestigheid en ontroering. Inspelen is dus de opdracht, om Françoise haar laatste argument ten volle waar te maken: 'Lachen geeft goesting om te leven.'

WOUTER HILLAERT